

[Indenrigs- og justitsministeren]

læggene – og nu må de, som ikke har udtalt sig negativt om behandlingsinstitutionerne, tilgive mig, at jeg ikke navngiver de enkelte indlæg, men jeg går ud fra, at alle ved, hvem der har sagt hvad – været givet udtryk for en opgivende holdning i retning af, at det jo slet ikke nytter noget. Klarest og mest urimeligt kom det til orde i hr. Jørgen Juniors indlæg. Jeg er ikke enig i den vurdering, at behandlingsarbejdet har spillet fallit. Jeg er enig i den vurdering, at behandlingsarbejdet er umådelig vanskeligt, men det er bestemt ikke det samme som, at det har spillet fallit, og det er slet ikke en argumentation for, at det skal opgives. Er det en argumentation for noget, er det for, at det skal forbedres, og intet som helst andet.

Der foreligger jo en række undersøgelser, der viser, at man i et vist rimeligt omfang har held til at holde narkomaner helt stoffri eller stoffri i lange perioder, hvis man anvender rigtige behandlingsmetoder, hvis man giver dem den rigtige chance, når de er færdige med den direkte behandling. Det foreligger dokumenteret, at det nytter i massevis af tilfælde. Det foreligger også dokumenteret, at det i massevis af tilfælde ikke er lykkedes endnu, men det kan ikke tages som noget, der ligner en argumentation for, at man skal slække på det, tværtimod. Jeg synes, det er forkert, i det omfang indlæggene her i salen har kunnet forstås på den måde, at det er forsømmelser eller standshovmod eller andre ting, som på urimelig og forkert måde forhindrer, at behandlingsinstitutionerne fungerer hensigtsmæssigt.

Der kan være koordineringsproblemer. Der er tale om institutioner, der virker i to niveauer, tre niveauer måske endda, og der er tale om institutioner, der virker på tværs af de eksisterende systemer. Det giver naturligvis praktiske problemer i samarbejdet, men der er ingen grund til heller af den grund af kaste vrage på behandlingsarbejdet, endsiges mene, at det skal standses eller nedtrappes eller noget i den retning, tværtimod. Jeg tror, det er tredje gang, jeg har givet udtryk for denne ganske præcise opfattelse.

Så har jeg tilbage at gøre en bemærkning til fru Birthe Nielsen, som kom med den betragtning, at man ikke alle steder er tilfredsstillende i gang med narkobekæmpelsesarbejdet. Jeg tror, jeg må give fru Birthe Nielsen ret i den betragtning, og det må være en op-

gave de steder, hvor man endnu ikke har fået det arbejde etableret, som man gerne skulle, stilfærdigt og indtrængende at gøre opmærksom på, at det er rigtigt at sætte arbejdet i gang. Det har nemlig ellers den konsekvens, som fru Birthe Nielsen nævnte, at de områder, hvor man gør en indsats, kommer til at bære en særlig stor byrde, og det kan ikke ud fra hverken lighedssynspunkter, menneskelige synspunkter eller økonomiske synspunkter være rigtigt.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til hr. Jørgen Junior og hr. Erlendsson. Jeg er så uenig i deres konklusion, at jeg slet ikke vil indlade mig på at forklare hvorfor. Jeg skal bare sige to ting. Den ene er, at hvis der er nogen, der tror, at det er skrappe regler, der skal til, at det er tvang, der skal til, at man bare skal væk fra den sødsuppeagtige blødsødenhed for at få løst disse problemer, så tager de fuldstændig fejl. Hr. Erlendsson skulle da vide, at der ikke er nogen som helst hverken lægelig eller anden begrundelse for at påstå, at man kan sammenligne stakkels narkeafhængige mennesker med folk, der er befængt med epidemiske sygdomme. Det er så urimelig en sammenligning, at det trods enhver beskrivelse. Jeg går ud fra, at folketinget vil være stort set enig i, at den nævnte fremgangsmåde med den begrundelse i hvert fald ikke er acceptabel.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Der ligger bestemt ikke nogen skraphed over for den enkelte i det, jeg foreslår. Der ligger en hjælp til, at de syge kan få den støtte, som kun isolering kan give dem. De ønsker selv at blive behandlet, men de har ikke den tilstrækkelige vilje på grund af deres sygdom til selv at sætte en afvænningsgang. Højest 20 pct. kommer ud af deres narkomani ved egen hjælp, og de bliver opført som fine resultater på narkobehandlernes skemaer. Men resten kræver en meget kraftig støtte, den samme støtte, som man giver sindssyge mennesker, når man tvangsindlægger dem, fordi de er farlige for sig selv eller andre. Det er farligt at fortsætte med narkomani år efter år, og ministeren indrømmede, at for de hårdest ramte så situationen farlig ud, og de kunne ikke gøre noget. Men hvem er det, der er hårdest ramt? Det er dem, der ikke har